

Borbély Zsolt Attila

Nemzet és politika

A magyar közgondolkodás egyik legtöbbet vitatott kérdése, hogy ki a magyar, melyek a magyar önazonosság főbb elemei, mi tartozik bele a magyar tradícióba, és mi nem. A válaszok rendkívül sokrétűek, aminek oka nemcsak az, hogy sokfélék vagyunk mi, magyarok, hanem az is, hogy a választípust a politikai szándék is meghatározhatja.

Olyan korban élünk, amikor az egyén identitáskomponensei ösztűz alatt vannak, a háttérben meghúzódó, de jól érzékelhető, tudatosan, tervszerűen tevékenykedő erők módszeresen roncsolják a vallási, nemzeti és lassan a nemi identitást is. Teszik ezt jellemzően a liberalizmus zászlaja alatt, többnyire a „politikai korrektségnek” nevezett kor- és egyben kórtünetnek is beillő abszurditáshalmaz kánonját fegyverül használva.¹ A társadalom évezredekre visszatekintő szerves szövetét vagdaló gyökértelen ágensek jobban, hatékonyabban végzik a maguk tudatmételvező tevékenységét, amennyiben magukat a nemzet részének adják el. Ismerős a képlet a biológiából, lásd AIDS, illetve autoimmun betegségek.

Szerintük mindenki magyar, aki magyar állampolgár, akadnak közöttük, akik mindenkit magyarnak tekintenek, aki magyarul beszél, s talán a legkorrektebbek azok ebben a nyíltan vagy burkoltan a közösségnek ártó mezőnyben azok, akik a magyarság részének tekintenek mindenkit, aki annak mondja magát.

Holott a nemzeti közösség organikus, történelmileg létrejött, kulturálisan meghatározott kollektívum, melynek tagjait összefogja a közös származás tudata, a közös múlt és a közös jövő alakításának szándéka.

Aki érdekből veszi fel a magyar állampolgárságot, egy idegen kultúra hordozójaként, magyarul sok esetben nem is beszélve, hogy is lehetne része eme közösségnek?

Aki magyarul beszél, de ez számára véletlen körülmény, közömbös számára a magyar múlt és jövő, mitől lenne magyar?

S végül: azt, aki színleg magyar, aki azért mondja magát magyarnak, hogy ezzel többet árthasson a magyar összetartozásnak, miért kellene magyarnak elfogadnunk?

Írásomban egy rövid, politikai alapfogalmakat megvilágító szemantikai-hermeneutikai kitérő után ezekkel a ködképekkel, ezekkel a hamis interpretációkkal foglalkozom, majd felrajzolom a rendszerváltás utáni magyar nemzetpolitika vázlatát.

Eszmetörténeti előzmények. Lassan közhelynek számít mind a politikai publicisztikában, mind a politológiában az a megállapítás, mely szerint a leg-

¹ A liberalizmus a második világháború után érdemi politikai mondanivaló nélkül maradt, hiszen fő célkitűzéseit (állam és polgár viszonyrendszere, emberi és polgári szabadságjogok, korlátozott államhatalom) alkotmányszinten kodifikálta szinte minden európai állam. A liberalizmus a devianciakultusz, valamint a „politikai korrektség” irányában kereste a kiutat.

többet használt politikai ellentétpár, a bal és a jobb, mára leíró jellegéből sokat veszített, és sokkal fontosabb törésvonal a politikai életben a szuverenista/globalista ellentét.²

Ráadásul a „bal-jobb” kategóriapáros használatában is nagy a káosz, hallhattuk már ugyanazt a szervezetet ugyanabban az eszmeifuttatásban szélsőbaloldalinak és szélsőjobboldalinak nevezni. Erre közkeletű, ám téves magyarázat, hogy a szélsőségek összeérnek.

Valójában arról van szó, hogy bár a politológusok jó része rámutatott arra, hogy a „jobb” és „bal” címkék nem egy tengelyen, hanem kettőn értelmezhetőek csak koherensen, meglátásuk nem vált általánossá a politikai kommunikációban.³ Mivel az e káoszban rendet vágó meglátás ismertsége viszonylag alacsony, fontosnak látom röviden összefoglalni.

A „jobb” és a „bal” mást jelent eszmei-ideológiai síkon, és mást gazdasági szempontból. Ezek egyfajta megközelítésmód-, illetve programcsomagok, melyek tetszőlegesen kapcsolódhatnak egymással. Az eszmei szempontból baloldali világnézet (társadalommérnökség, messianizmus, kozmopolitizmus, antiklerikalizmusig menő szekularizmus) kapcsolódhat gazdasági szempontú jobboldalisággal (piacpártiság) és baloldalisággal (szociális háló) egyaránt.

S ugyanez mondható el az eszmei szempontból jobboldali világnézetről (organikus társadalomkép, tradicionalizmus, az egyes egyén nemzeti és vallási kötődésének tisztelete, szkeptizmus az ember önmegváltó társadalmi receptúráival szemben).

Ily módon egy két tengelyből álló koordináta-rendszert kapunk négy térnegyeddel: az ideológiai baloldal a gazdasági baloldallal kapcsolódik a kommunizmus, szocializmus, szociálliberalizmus és szociáldemokrácia esetében, a gazdasági jobboldallal a klasszikus liberalizmus esetében.

Hasonlóképpen az ideológiai jobboldal a gazdasági baloldallal is párosulhat a keresztényszocializmus vagy a nemzeti szocializmus esetében, nálunk, magyaroknál ebbe a térfélbe tartozik a nemzeti hagyományokra erősen támaszkodó népi íróknak (Szabó Dezső, Móricz Zsigmond, Németh László, Illyés Gyula, hogy csak a legnagyobbakat említsem) a gazdaságilag markánsan baloldali világgépe. S párosulhat gazdasági jobboldallal is, mint az angolszász világ politikájában (reagani republikánusok, thatcheriánus toryk).

Ebben a képletben totalitárius ideológiák is helyet kapnak, de ez nem jelenti azt, hogy azok kompromittálnák „térnegyed-szomszédait”. A történelemben a legtöbb alapvető értéket, illetve értékrendet, ha végletekig vitték, anélkül hogy más értékekkel (például az igazságosság, méltányosság, humanizmus, állam-

² Értekezett erről Pók Katalin a Figyelő 2018. szeptember 15-i számában, Fricz Tamás a Magyar Nemzet 2019. április 27-i számában (a tabudöntőgető, a dolgoknak mélyére ásó politológus nyilatkozott a kérdésről a Karc FM-nek, és az imént jelzett mellett több publikációt is szánt e kérdésnek), írt és több interjút adott erről kivételes felkészültséggel és éleslátással Hack Péter egykori SZDSZ-es ügyvivő több ízben is, többek között a Hetek 2019. május 24-i számában. A sor még hosszan folytatható.

³ Az alábbi eszmeifuttatás és a bal-jobb kategóriapáros két tengely mentén való értelmezését talán a legkoherensebben Körössényi András és Enyedi Zsolt foglalta össze a *Pártok és pártrendszerek* című munkájukban (Osiris Kiadó, Bp., 2001).

hatalom korlátozása, állam és egyén jogainak és kötelezettségeinek egyensúlya) társították, illetve korlátozták volna, többnyire emberellenes társadalmi rendhez jutottak. Elég a kereszténység kapcsán az inkvizícióra, a liberalizmus kapcsán az anarchizmusra, vagy a nemzeti világgép kapcsán a nácizmusra gondolni.

Baloldal és globalizmus. Európai szinten az ideológiai szempontból baloldali tábor, melyet a zöldek is erősítenek, kevés kivétellel masszívan globalizmuspárti.

A jobboldal viszont megosztott. Egyesek eleve csak nevükben vagy történelmi alapon tartoznak ebbe a táborba, másokat pedig a megfelelési kényszer mozgat. Mindez egy olyan korban játszódik le, amikor a globális háttérhatalom rövid úton igyekszik felszámolni a nemzetállamokat és velük együtt a nemzeteket, illetve az egész európai keresztény kultúrát. S teszi ezt épp Európára és az európai értékekre hivatkozva.

A magyar jobboldalnak a nemzethez való viszonya egyértelmű. Ez nyilván nem azt jelenti, hogy mindenki hisz is a hirdetett eszmékben, de azt igen, hogy nincsenek forgalomban egymást kizáró nemzetértelmezések, a nemzet mint alább meghatározott, kiemelt érték nem vitatott.

A magát baloldalinak mondó magyarországi politikai erőközpont a globalista erők ötödik hadoszlopa. Harmincéves ténykedésük során egy kérdésben voltak következetesek: a nemzetrombolásban. Legyen szó demográfiáról, katonapolitikáról, egészségügyről, kultúr- és oktatáspolitikáról, vonalvezetésük vektora minden esetben a nemzeti érdekekkel ellentétes irányt mutatott. Bár hadállásaik meggyengültek, embereik ott vannak a jelenlegi kurzus végrehajtói között. Tevékenységüknek gazdagon adatolt, valóságghű krónikája a Bayer Zsolt – Szakács Árpád szerzőpáros *A kultúra diktatúrája* című kötetben összefoglalt két cikksorozata.

Nemzet(félre)értelmezések. Ebben a táborban is kisebbségben van, de nincs számontartott hívek nélkül az úgynevezett „politikai nemzet” gondolata. A kilencvenes évek közepén Tamás Gáspár Miklós és Kende Péter népszerűsítette a republikánus nemzetfogalmat, éppenséggel a „politikai nemzetet” értve ez alatt. Vitányi Iván a parlamentben tette fel a kérdés, hogy „mi a nemzet”, majd válaszolt is rá: „a tízmillió állampolgár, akik között élünk”. A későbbiekben Szanyi Tibor védte azzal az erdélyi magyarok lerománózását, hogy „a nemzet mindig az állampolgársághoz kötődött”.

A „politikai nemzetet”, mely az adott nemzet által működtetett állam polgárainak összességét jelöli, szembe szokták állítani a „kulturális nemzettel”.

A „politikai nemzet” papírszagú, valóságidegen, szellemi konstrukció. Nem közösséget jelöl, hanem egy merőben formális, a jog által konstruált emberhalmazt. A „kulturális nemzet” annyiban nemcsak szellemi konstrukció, hogy legalább egy tényleges közösséget jelöl, történetesen a népet, vagy ha úgy tesszük, etnikumot. A nemzet a politikai öntudatra ébredt nép. *A nemzet egyszerre bír politikai és kulturális meghatározottsággal.*

Ernest Renan XIX. századi francia történész sokat idézett meghatározása szerint „a nemzet mindennapos népszavazás”. E meghatározás is aláhúzza azt, hogy a nemzethez tartozás alapja az egyén döntése, az egyén identitása, az egyén kapcsolódása egy politikai és kulturális közösséghez. A magyar nemzet

tagjai azok, akik felelősséget éreznek e közösség jövőjéért, akik részesei a magyar kultúra fenntartásának és alakításának, akik törekednek a nemzet érdekeinek szolgálatára. Akik nap mint nap a magyarság létesélyeinek javítására, a magyar érdekérvényesítésre voksolnak.

A globalizmus számára ideális szellemi környezet a fogyasztói idiotizmus-sá degradálódott anyagiasság, gyökértelenség. Nem véletlenül merült fel az SZDSZ kulturális kormányzásának idején a történelemből és a magyar irodalomból teendő érettségi vizsga eltörlése. Egyre nagyobb a magyar anyanyelvű népesség azon része, mely számára mellékes a nemzeti múlt és jövő, a magyar kultúra. Az idetartozók jó esetben részt vesznek a nemzet anyagi önreprodukálásában, mind gazdaságilag, mind biológiai, öntudatban viszont csak potenciálisan magyarok: esélyük van öntudatra ébredni, hozzáférésük van azokhoz a kapaszkodókhoz, melyek magyarrá tesznek valakit. *Esélyük* van a nemzethez mint *politikai akarat-közösséghez* való tartozásra.

Végül ott vannak azok, akik magyarnak mondják magukat, de a legtöbb politikai gesztusuk, legtöbb megnyilvánulásuk arról árulkodik, hogy valódi céljuk a magyar történelmi önkép eltorzítása, a magyar folytonosságtudat megszüntetése, a magyar nemzeti öntudat aláásása. Történelmi hősökből faragnak diabolikus figurákat (Horthy Miklós, Gömbös Gyula, Imrédy Béla, Bárdossy László), címeres nemzetárulókból (Károlyi Mihály, Jászi Oszkár) pedig hősöket. A magyar élni akarás örök emberi értékeket alkotó szellemi fároszait, többek között Szabó Dezsőt, Tormay Cecile-t, Wass Albertet és Nyíró Józset kitagadni igyekeznek a Nemzeti Pantheonból és általában a közoktatásból és köztudatból, miközben azokat sztárolják, akik szerint a „mélymagyarok a szarból jönnek”,⁴ akik olyan verseket írnak, hogy „zakatol a szentcsalád, Isten tömi Máriát”,⁵ és a sor még folytatható. Szellemi rombolásuknak tudhatók be az új generációs véleménymultiplikátorok olyan stíluselemei, mint amikor egy „kultikus blogger” az államalapítás ünnepén arról ír, hogy Szent István milyen kevéssé emelkedett tevékenységeket végzett ránk maradt jobbjaival.⁶

Ártó szándékuk könnyen azonosítható a napi politika szintjén is. Sajtóhadjáratot indítottak Antall József ellen, amikor a néhai kormányfő egy paradigmatis mondatával, mely szerint ő lélekben 15 millió magyar miniszterelnökének érzi magát,⁷ egy új politikaszemléletet hirdetett meg a kommunizmus évtizedeinek internacionalista, nemzetmegtagadó évtizedei⁸ után.

A legmegdöbbentőbb azonban viszonyuk a migráció kérdéséhez.

⁴ Spiró György gyalázkodó, 1984-ben írott *Jönnek* című verse elérhető többek között itt: <https://blog.poet.hu/MKKlaramagyarversek/spiro-gyorgy-jonnek2>

⁵ Az SZDSZ-es Petri György versnek szánt okádéka ezen a linken olvasható teljes egészében: <http://old.sztaki.hu/~blb/irodalom/petri/hetfo/apokrif.html>

⁶ Homonnay Gergely idén, augusztus 20-án publikált ocsmányságait lábjegyzetben sem szeretném idézni, az eddigiekből kikövetkeztethető néhány kulcsszó segítségével meglelhető a világhálón.

⁷ Idézi többek között Jeszenszky Géza *Antall József, a nemzetpolitikus* című írásában, http://epa.oszk.hu/01900/01975/00004/pdf/EPA01975_sovidek_2010_02_02_62-66.pdf

⁸ Nem kétséges, az MSZMP reformszárnyán belül is érzékelhető volt egyfajta nemzeti ébredés, a 10 millió állampolgárra összpontosító államnemzeti szemlélettel való egyértelmű szakítás.

Emlékezetes, hogy ezek a politikai erők a magyar állampolgárság kiterjesztéséről szóló 2004. december 5-i népszavazás előtt az erdélyi magyarok tömeges betelepedésével riogattak, tőlük féltették a magyar szociális ellátórendszert. Ismerve politikai múltjukat, a magyar sorsközösséghez való viszonyulásukat, ebben nem volt semmi meglepő.

Most viszont ugyancsak ők azok, akik szélesre tárnák Európa és Magyarország kapuit a felsőbbrendűségi tudattal átítatott, hódító szándékú, vallási okokból is mélyen antiszemita és homofób muszlim betolakodók előtt. Mindebből mi más következtetést lehet levonni, mint azt, hogy saját élhető környezetük megtartásánál is fontosabb nekik a magyar államnak mint a magyar nemzet első számú érdekérvényesítő eszközének a de facto⁹ megszüntetése. Továbbá az is kitetszik ebből, hogy közelebb érzik magukhoz a harmadik világ roncsstadalmainak ideözönlő integrálhatatlan, analfabéta, agresszív és intoleráns selejtjét, mint az erdélyi magyarokat. Mégis milyen fokú magyargyűlölet szükségeltetik ehhez?

Gyűjtőhelyük a gyászos emléké SZDSZ volt, de masszívan képviseltették magukat az MSZP-ben és a korai Fideszben is. A Fidesz 1993-as jobboldali fordulata után egy részük kilépett, másik részük elhalkult, és vagy beállt a sorba, vagy csendben igyekezett ártani.¹⁰ Jelenleg ez a gondolkodásmód jellemző az SZDSZ és az MSZP valamennyi utódpártjára, a Demokratikus Koalíciótól a Párbeszédig, ideértve a később alakult Momentumot és az LMP-t is. Ezt a tábornot erősíti a Jobbik is 2016 óta, megkísérelve azt a politikai bűvészműtárványt, hogy közben igyekeznek megtartani a nemzeti jelszavakat.

A magyar nemzeti érdekképviselő azzal a felismeréssel kezdődik, hogy a magyar politikában magyarelles erők munkálnak. Ez az a tabu, amit sokáig nem lehetett megérinteni. Elsősorban ennek kimondásáért indult országos hajtóvadászat Csoóri Sándor¹¹ és Csurka István ellen a kilencvenes évek elején¹².

⁹ De facto, mondom, mert tényleges tartalom nélkül fennmaradhat ideig-óráig ilyen nevű államlalakulat, de mihelyt egyetlen nemzeti érdeket képviselő politikai szervezetnek sincs már esélye megragadni a kormányrudat, az állam éppen úgy elveszti magyar jellegét, mint ahogy a német állam elvesztette német jellegét.

¹⁰ Mi másnak tudhatjuk be, hogy Tusványostól a Kolozsvári Magyar Napokon át a legkülönbözőbb Fidesz vezette városok kulturális fesztiváljaikig olyan baloldali előadókat hívnak meg többségükben, akik ott törlük bele a magyar kormányba a lábukat, ahol tehetik. Vagy hogy 2010 és 2018 között a kormány uralta Petőfi rádió egyetlen ismerős Arcok-dalt nem játszott. A lassan alternatív himnusszá emelkedett *Nélküledet* sem, miközben a ballib együttesek dalai folyamatosan műsoron voltak.

¹¹ Csoóri a *Nappali hold* című írásában beszélt az SZDSZ természetrajzáról 1991-ben, amit addig soha nem látott elhatárolódáshullám és sajtóössztűz követett. A szöveg itt lelhető fel: https://konyvtar.dia.hu/xhtml/csoori_sandor/Csoori_Sandor-Nappali_hold.xhtml?utm_source=mandiner&utm_medium=link&utm_campaign=mandiner_201909

¹² Csurka István már a rendszerváltás hajnalán vörös posztó volt az SZDSZ szemében. Erkölcsi és politikai megsemmisítését célzó sajtóháborút azonban az emlékezetes, 1992. augusztus 20-án a Magyar Fórumban közreadott „Csurka-dolgozat” (*Néhány gondolat a rendszerváltás két esztendeje és az MDF új programja kapcsán*) megjelenését követően indítottak ellene. Elérhető többek között itt: https://mandiner.hu/cikk/20120204_csurka_nehany_gondolat_rendszervaltotas_MDF

S ezt a tabut Orbán Viktor törte meg a rendszerváltás után hat évvel, amikor a balliberális sajtó akkori zászlóshajójának számító Magyar Hírlapban mondta ki, antiszemitának aligha beállítható, szalonképes politikusként, hogy az SZDSZ tudatosan törekszik a magyar nemzet szellemi erőinek gyengítésére.¹³

Minden szemforgató összefogódi, minden olyan nemzetértelmezés, minden olyan magyarságvízió, mely a magyar egységbe beleérti a magyar érdekvépviseletet aláaknázó, a magyar értékeket gúny tárgyává tevő, magyarellességét megannyiszor bizonyító baloldali politikai kommandót és szellemi holdudvarát, valójában az ellenségeink tudatos vagy nem tudatos támogatása.

A rendszerváltás utáni magyar nemzetpolitika vázlata. A tág értelemben vett nemzetpolitika voltaképpen maga a nemzetszemléletű politika, a nemzetépítés. Ez értelemszerűen áthatja a bevándorláspolitikát, a külpolitikát, katonapolitikát, a gazdaságpolitikát, azon belül a szociálpolitikát, s persze mindenekelőtt a kulturális és oktatáspolitikát.

A magyar politikai kommunikáció a nemzetpolitikát jellemzően szűkített értelemben használja, s a határon kívül élő nemzetrészek és az anyaország viszonyrendszerének alakítását érti alatta.

A nemzet szemszögéből nézve háromféle politikát folytathat egy európai¹⁴ állam politikai elitje.

Állhat törekvéseinek tengelyében a nemzetépítés. Ilyen volt a magyar történelemben a Horthy-korszak, amikor az elsőrendű cél a magyarság felemelése volt, a magyar állam pedig teljes mértékben betöltötte abbéli funkcióját, hogy a nemzeti érdek érvényre juttatásának első számú intézménye legyen.

Elképzelhető olyan politika, mely kulturálisan nemzetsemleges. Ehhez legközelebb talán a svájci modell áll, ahol több hivatalos nyelv is van, ugyanakkor létezik egyfajta republikánus nemzettudat.

Végül létezhet kifejezetten nemzetromboló, a nemzettudat megsemmisítésére törő politika is, erre jellemzően a baloldali pártok szolgáltattak példát, de mára, mióta a nemzetközi háttérhatalom evidens módon célul tűzte ki az európai nemzetek felszámolását, egyes jobboldali, a baloldal elvárásai szerint politikáló pártok is. A magyar történelemben eklatáns példa erre a teljes kommunista időszak, de főképpen a Kádár-korszak nagy része, nem számítva ide a nyolcvanas évek közepétől kezdődött időszakot, amelyet a nemzeti ébredés korszakának lehet nevezni. Ez a politika tette öngyűlölővé a második világháború után a német nemzet jelentős részét, ami most látható leginkább, amikor végveszélyben a németység, az államával együtt, de a választóközönség jelentős része még mindig a saját sírjukat ásó főszókratú pártokra szavaz, és nem az Alternative für Deutschland (AfD)nevű szerveződésre.

A rendszerváltás után Magyarország visszanyerte szuverenitásának nagy részét, beleértve az önálló külpolitika lehetőségét. Az első négy évben történt

¹³ *Mély az árok közöttünk*, Magyar Hírlap, 1996. február 3.

¹⁴ Európai államról beszélek, mert az európai nemzet mint történelmi-társadalmi produktum egyedi. Érdekes lehet a különbségek és hasonlóságok kiugratása a japán, kínai, indiai vagy más, nem európai, de nagymértékben kultúrameghatározott nemzetekkel, minket az a nemzetközi kontextus érdekel, melyben a magyar kollektív lét értelmezhető.

is több fontos lépés a nemzettudat megerősítésére, valamint arra, hogy tartalommal töltsék fel az anyaországnak az 1989. október 23-án kihirdetett új alkotmányban rögzített felelősségét a határon kívül élő magyarság irányában. Idetartozik a Határon Túli Magyarok Hivatalának, az Illyés Alapítványnak és a Duna Televízióknak a megalapítása, hogy csak a legfontosabbakat említsem.

Az 1994-es választások után megalakult MSZP–SZDSZ-koalíció szakított a nemzetelvű politikával. Boross Péter mutatott rá nagyon frappánsan ez idő tájt, hogy az MSZP–SZDSZ-koalíció leképezi a hajdani MSZMP-t, s ebben az új megjelenési formában az SZDSZ képviseli az Aczél-szárnyat. Az SZDSZ utódpartiságáról legprecízebben Tellér Gyula írt, 1996-ban, aki belülről ismerte e pártot, hiszen tagja volt az első parlamenti ciklusban a frakciójuknak, mivel eleinte őt is megtévesztette a szervezet harsány antikommunizmusa. Hadd idézzük: *„Az SZDSZ jelentős részben a Rákosi- és a Kádár-rendszer, valamint pártelitjének tagjai vagy azok leszármazottai által szervezett értelmiségi társadalmi mozgalmából (»demokratikus ellenzék«, »Szabad Kezdeményezések Hálózata«) 1988-ben alakult párt, mint a Kádár-rendszer legharcosabb ellenzéke lépett fel, s mint ilyen 1990-ben jelentős választói támogatást szerzett. A rendszerváltás után azonban mindinkább nyilvánvalóvá vált, hogy ez a párt a Kádár-rendszer vezetői elitjét védelmezi, hatalmi helyzetben tartja és tulajdonhoz juttatja; s ebben az értelemben maga is a szocializmus kori egypárt utóda és politikai örököse. 1994-es választási programjukban már a Kádár-rendszer elitcsoportjait emelték ki mint lehetséges és kívánatos szövetségest. Vagyis éppen a rendszerváltás körüli küzdelem nyerteseit.*

Ennek megfelelően ideológiájuk egyik fele a kapitalista magántulajdonra áthangszerelt szocialista internacionalista hatékonyságideológia. A társadalom többi részére nézve pedig a nyitott társadalom és a másság tisztelete ideológiai zászlaja alatt tovább folytatták az elődcsoportjaik által már a szocializmusban megkezdett támadást a nemzeti öntudat és önbecsülés, az önálló magyar történelemkép, a keresztény alapú közmorál ellen, illetve ezek reprodukciós intézményei és folyamatai ellen.”¹⁵

E szervezetek, ha nem voltak épp hatalmon, ott igyekeztek gáncsolni a jobboldali kormányok nemzetpolitikáját, ahol érték. A bizalommegelőlegezés politikáját hirdették meg Antall József miniszterelnökségének idején a szomszédokkal szemben, fittyet hányva a történelmi tapasztalatokra, követelték, hogy az ország még a katonai doktrínájában, s persze az alapszerződésekben is mondjon le a békés határváltoztatás jogáról is, kísérletet tettek a kollektív jogok elvi alapjainak kikezdésére, és a kisebbségben élő magyarság helyzetét pusztán az egyéni jogokon keresztül kívánták javítani. Holott egyértelmű volt már ekkor, hogy a kollektív jogok, jelesül az autonómia intézményesítése nélkül elképzelhetetlen idegen és ellenséges országok keretén belül hosszú távon megmaradni.

Az 1994-es baloldali választási győzelem után az Interconfessio Társaság¹⁶ belül született egy nemzetpolitikai koncepció, melynek lényege, hogy ha a geopolitikai realitások miatt nem lehetséges minden magyart egy hazába

¹⁵ Tellér Gyula, *A polgári Magyarországért*, a FIDESZ kiadása, 1996, 46.

¹⁶ Borbély Imre, akkori RMDSZ-képviselő és nemzetstratégiai gondolkodó által alapított értelmiségi szerveződés.

tömöríteni, azaz az „almamodell” szerint építkezni, akkor építkezzünk a „szőlőmodell” szerint.

Konkrétabban, minden egyes nemzetrészt törekedjen a lehető legnagyobb önállóságra, a legnagyobb fokú függetlenségre az idegen elnyomó hatalomtól, érje el a lehető legnagyobb fokú autonómiát, majd ezeket a nemzetrészeket kösse össze megannyi, a határokon átívelő szál. A koncepció kidolgozója Borbély Imre volt, aki harcostársaival és a koncepcióban erőt és jövőt látó szervezetekkel közösen (Vörösmarty Társaság, Vajdasági Magyar Művelődési Kör, Svájci Magyar Irodalmi és Képzőművészeti Kör) négy konferenciát szervezett meg. E konferenciák egyik előadója Németh Zsolt volt, olyan jeles gondolkodók mellett, mint Tókés László, Tókéczi László, Pokol Béla, Lovas István, Kósa Ferenc, Varga Domokos György, Tóth Zoltán József.¹⁷ Könnyen lehet, hogy az Orbán Viktor által már miniszterelnökként 1998-ben meghirdetett határon átívelő magyar nemzetegyesítés gondolatának forrásvidéke ez a konferenciasorozat volt.

Tény, hogy Orbán fogalmazott meg Trianon után első ízben egy határmódosítás nélküli, nemzetelvű magyar önépítkezési alternatívát e vízió jegyében. Bár az autonómiáról nem ennek keretében beszélt, aminek oka az lehetett, hogy a balliberális kormányzat magyar szempontból teljes mértékben önfeladó alapszerződés-politikával¹⁸ látszatbékét teremtett, és ezt egy határozott, célratörő, konfrontatív autonómiapolitikával felváltani csak erős népszerűségevesztéssel lehetett volna. S azt se feledjük, hogy ehhez a politikához az egyik fontos érintett, az RMDSZ nem adta volna a támogatását, sőt vélhetően háttá támadta volna a magyar kormányt. S akkor nem szóltunk még arról, hogy 1998 és 2002 között a balliberális média még nyomasztó fölényben volt, képviselői alig várták, hogy ürügyük legyen nekítámadni a Fidesz–MDF–Kisgazda kormánynak. Orbán konkrét eredményekre törekedett, mint a Mária Valéria híd és a Sapientia Egyetem.

Emellett, a határokon átívelő magyar nemzetegyesítés jegyében fogalmazták meg a státustörvényt (mely Trianon után első ízben teremtett jogviszonyt az anyaország és az elszakított magyar közösségekhez tartozó egyén között), és hozták létre a Magyar Állandó Értekezletet mint Kárpát-medencei szintű politikai fórumot, majd 2010-ben ennek jegyében terjesztették ki a magyar állampolgárság alanyi jogát minden Kárpát-medencei magyarra. Végül a nemzetegyesítő szándék egyértelműen érzékelhető a Húsvéti Alaptörvényben is.¹⁹

Hangsúlyváltás a nemzetpolitikában, végveszélyben az egész fehér keresztény kultúra. A 2015-ben kibontakozó migránsválság, mely Európa egyébként is zajló lakosságcserejét felgyorsította s a kontinens nyugati ré-

¹⁷ Lásd: Borbély Zsolt – Péntek Imre, *Magyar jövőkép – egy minőségi magyar paradigma*, MVSZ kiadás, Budapest, 1996.

¹⁸ A szlovák–magyar és a román–magyar alapszerződést az érintett magyar szervezetek tiltakozása dacára kötötték meg. Az alapszerződések ellen még olyan baloldali közírók is felszóltak, kifogásolva a magyar diplomácia önfeladó magatartását, mint Méray Tibor és Révész Sándor.

¹⁹ Lásd erről részletesen: Borbély Zsolt Attila, *Félig kihasznált lehetőség*, Kapu, 2011/4.

szének néhány évtized alatti iszlamizálásával fenyeget, a nemzetpolitika terén hangsúlyváltást hozott.

A magyar kormánypolitika fő prioritása az lett, hogy a ma még homogén kultúrájának mondható közép- és kelet-európai országokat politikai akarategységbe tömörítse a nemzeteket és nemzetállamokat felszámolni igyekvő globalista háttérhatalommal szemben. Mindezt olyan nemzetközi és belföldi viszonyrendszerben, melyben a fősodratú nyugati sajtó, a globalisták hú kiszolgálója, s a magyarországi teljes ellenzék, valamint sajtója ismét csak arra törekszik, hogy az egész kérdéskört zárójelbe tegye, a végveszélyt bagatellizálja és a realista meglátásokat mint hamis kormánypropagandát állítsa be.²⁰

Ezzel együtt más út nincs, mely a magyar nemzet hosszú távú fennmaradásával kecsegtetne.

Amennyiben sikerül a visegrádi négyek együttműködését erősíteni és kiterjeszteni a hasonló szellemiségű, lakosságú, fehér keresztény közép- és kelet-európai országokra (Szerbia, Ausztria, Románia, Bulgária, Görögország, balti államok), a következő kihívás az lesz, hogy miként tudjuk majd megvédeni országainkat a Nyugatról Keletre irányuló népvándorlástól.

S nem arról van szó, amire egyébként már a kormányfő célzott, hogy a fehér keresztény lakosság menekül saját hazájából, s nekik majd – nagyon helyesen – otthont fogunk adni. Hanem arról, hogy a saskalogika úgy működik, hogy egy lepusztított terület után újabb lepusztítandót keres a raj. Miután élehetlenné tették Nyugat-Európát, a muszlim betolakodók majd elindulnak a mi irányunkba.

A nagy kihívás az, hogy meg kell alapozni a fehér keresztény országok Európai Uniótól független katonai és politikai közösségét, úgy, hogy közben a „pusztító világerő” mindent meg fog tenni e szándék ellen, minden egyes országban jelen levő ötödik hadoszlopain keresztül.

De ha erre a kihívásra nem fogunk tudni megfelelő választ adni, száz év múlva nem lesz, ki elmélkedjen a nemzet mibenlétén és a magyarság küldetésén.

²⁰ E kérdésben a leggyakrabban megszólaltatott szakértők, Nógrádi György, Földi László és Georg Spöttle a szintisza valóságot mondják, nevüket mégis a ma is fölényben levő baloldali média csak gúnyos megjegyzések kíséretében írja le.